

Gure maitasun gosea

DOM CAMPISTRON

ANE ABLANEDO LARRION
IRAKASLEA

Maitasun erromantikoari buruzko mitoaz aritu nintzen azken kolaborazioan, hari buruz egiten ditugun espektatiba okerreaz, ematen diogun zentralitateaz, horrek ekarri ohi dituen min eta frustrazioez, bikote instituzioak dauzkan pribilegio bidegabeez. Hala ere, kide sexu-afektiboekin dugun harremantzeko modu disfuntzionala ulertzeko maitasunaren eraikuntza kulturala seinalatzea beharrezkoa bada ere, honen guztiaren jatorrian ez dago maitasunaz kontaktu diguten ziri moduko hori bakarrik, eta ezin da soziologiaren edo ideologiaren eremutik bakarrik esplikatu maitasunarekin dugun harreman (erdi) patologiko hori.

Badugu joera, inguratzen gaituen sistema sozialean (baizik ez) bilatzearena gizarte gisa ditugun jokabideen jatorria, edota hari (baizik ez) leporatzearena gure arazo sozialen arrazoi oro. Eta sistemaren ardurak zuritzeko inolako asmorik gabe, analisia partziala dela uste dut, eta gure funtzionamendu sakona azaltzeko aski hankamotza. Interpretazio hauek borobilak eta zirrikiturik gabeak balira, aski litzateke sistema politikoa iraultzea gure jokamolde orokorra ere aldatzeko, eta ongi dakigunez, hori ez da egia.

Maitasun erromantikoaren eredua auzitan jartzea beharrezkoa da, bai, baina ez da nahikoa gertatzen zaiguna ongi ulertzeko, ezta sakoneko aldaketa bat eragiteko ere. Sakonean gure barruko erraiak daude, eta horien funtzionamendua ulertzeko norbanakoaren konfigurazio psikologikoari ere erreparatu behar zaio, baita gure nortasunaren eraikuntzaren prozesuari ere. Aldaketa erradikalak eragin nahi baditugu, bederen, gure garapen psiko-afektiboaren nolakotasuna begiratu behar dugu, eta hor egin aldaketak.

Amarengandik jaiotzen gara, eta afektibo-sexuala da harekin eraikitzen dugun lotura, ez dezagun ahantz. Mendekotasun afektibo betearen garaia osatzen dute bizitzaren lehen urte horiek, zeinetan atxikimendu-pertsona horrengandik eskuratzen dugun bai elikadura nutriboia, bai afektiboia ere. Horretaz nahikoa asebeteta, poliki mundu zabalagora ateratzeko moduan sentitzen hasten gara, etxean jasotako babes horrekin erronka horretarako behar dugun segurtasun sentsazioa nahikoa dugula. Hala behar luke, behintzat.

Amarekikoa da gure lehen harremana, edo *maternage* funtzioa betetzen duen pertsona horrekikoa, eta horrek ezartzen

du geroko gainerakoen patroia. Horregatik da hain sutsua beste pertsona batekin sexualitatea eta gorputza partekatzea, eta horregatik dauka norbaitekin intimitatea sortzeko halako potentzia: bizitzaren oinarrian dagoen lehen amodio istorio horren oihartzuna dakarkigulako. Eduki baldin bagenuen, berriz bizi nahi dugulako. Baina nahikoa asebete ez baginen, eta horretara noa, horren behar gorrian gaudelako, helduak izanik ere. Hautzaroan baizik zentzua ez duten erlazio sinbiotiko horienak, alegia.

Gure jendarte hau oso afektiboki mendekoa da, zergatik eta azkarregi izan garelako mendekotasunetik bidaliak, autonomia ahalik eta azkarren erdiesteko hala egin behar zelako uste ustelean. Horrek hutsunea dakar, eta horren sentsazioa da, hain zuzen ere, gizarte gisa bereizgarri dugun ez asebetetzearen oinarrian dagoena, mendekotasunezko harremanetara aldez aurretik prestatzen gaituena. Harreman sexu-afektiboak beste modu batekoak izango badira, horrantz begiratu beharra dago, hor dagoelako gure maitasun gose gehiegizkoaren jatorri psikologikoa. Hala ez balitz, ipuin arrosek ez lukete gudan halako efektu suntsizailerik eragiteko gaitasunik edukiko. ●